

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Her gün yeni bir zam haberi alıyoruz: Elektriğe konutlarda yüzde 8, sanayide yüzde 18 zam geldi.

KEŞKE ÜÇ DEĞİL,
BEŞ ÇOCUK
YAPSAYDIK
...

ZİV
ZİV!

ÇOCUKLAR HELAK OLDU
ELEKTRİK ÜRETMEKTEN!

Almanlar Şaşkın

ALO?... ALMANYAYLA MI GÖRÜŞÜ-YORUM?... HALO? DU BİST UND WER SÖN ALMAN MI?... İST VER DER BİR SENUNG HAH AKH?? HALO?

★ Naylon ve Kütüphane Bakanı Yılmaz İse
"Alman, Hollan, Belçika, Avust... Bunlar hep ay-
nı millet... Köyleri değişik... Zamanla devlet olmuş-
lar... Sonra avrupalacak birleşince faydaları orta-
ya çıktı, İngiltere "Siz memleketçilik yapı-
yorsunuz" diye ayrıldı... Eğer bu muassır-
ıksa ben muassır olmak istemiyorum arka-
laş... Benim rotam belli... Müezzin medeniyet-
ler seviyesine ulaşmak... Eskiden otantiktik...
Alman bizle seks yapıyordu... Artık o da
kesildi... Yunanı var Suriyelisi var... Bize çok
benziyorlar... Hadi... Gidiyo muyuz!?" dedi-
Cosan kalabalık, konvoylara atlayıp as-
faltlara akın etti, benzin yaktı...

Avrupa Nükleer araştırma merkezi Cern'de...
lamada ise "Cern diye yazılıyo Sörn diye okunuyo", dendi.
Daha sonra pizza sipariş eden uzmanlar karınlarını doyurdular..
Bİ dilim pizza kaldı.. Onu kimse yemedi.. Fizikçiler "atılmasın bu
yazıktır", dediyse de, kimyacılar "O beklese kimyayı büzülür", diye
iftiraz ettiler... Matematikçiler küfür etti, edebiyatçılar taş
fırlattı, derken tarihçiler, bedenciler ortalık karıştı..
Herkes birbirlerine odunlarla, demirlerle vur ba vur-
yor, tuğlaları, kayaları kafalarında un ufak ed-
iyorlardı... Kanlar akmış, kemikler kırılmıştı ama
atomlarda böyle parçalanmıyor muydu zaten.. Ve ortaya
devasa bir enerji çıkıyordu.. İşte uzmanlar da aynı yapı-
mış ve ortaya enerji çıkmıştı.. Beyin fırtınası olmuş
ve olumlu fikirler, kafasına odunu yediği gibi pekişmişti..
Bu odun, dersleri evde tekrar etmek gibiydi.. Pekistiriyor,
fiyice öğretiyordu... Sonrası, gelsin formüller, icatlar, buluşlar..

Kasırga tehlikesi Sürüyor..

✱ "Hemen çıkmayalım, bence gitmemiş olabilir" uyarısı üzerine harekete geçen akut, "Açıklamayı kimin yaptığı henüz açıklanmadı" dedi... Jiplerine binip, evlerine geri dönen akutcularla yaptığımız telefon bağlantısında "Abi kapıdan şimdi girdik" dediler... Pekî tropik kasırga gerçekten bitti mi? Yoksa bir yunan adasının arkasınca da kahpe tuzağı işin gizlendi mi?...Bilmiyoruz... Bildiğimiz bir şey varsa o da Türkçe...Yabancı dil bilmiyoruz... O yüzden derdini anlatamazsın...

*Ayrıca kızılây, vatan-
daşları olası bi şeye kar-
şı "dikkatli olmaya çağır-
dı-- "Dünya hali bu, her-
sey olabilir," diyen kızılây
"kesilecek simdi metroya
birig olun" dedi...

Çayın bilinmeyen faydaları

★ "Çay, kahve aslında bunları içmeyeceksin," diyen Yoğurt ve Döner Müstesarlığı genel müdürü yardımcısı Hikmet Tuna "Aslında ben Yoğurt ve Döner Müstesarlığı Genel müdürü yardımcılığına atanmayı beklemiyordum... Marul ve Lüfer Bakanlığında görev yaptığım sırada arkadaşım "Gözün aydın, tayinin Yoğurt ve Döner Müstesarlığı Genel müdürü yardımcılığına çıkmış" diyince o an öğrendim... Tabiki benden önceki tüm Yoğurt ve Döner Müstesarlığı Genel müdür yardımcısı arkadaşlar gibi görevimi layıkıyla yapmaya çalışacağım" dedi... Kendisine "Çayın faydaları" hatırlatılması üzerine "Kahvehane mi lan burası o... görevleri," diye sinirlenen Tuna, üzerine bağlı bomba düzeneğinin tetiğini aktif hale getirmek için cep telefonuyla bomba hattını ararken görevliler tarafından etkisiz, pasif ve sekingen hale getirildi.

Bunun üzerine mikrofona gelen Toğrul ve Döner Müsteşarlığı genel müdür yardımcısı vekili Kamil Yaylalıoğlu "Çay kahvaltıda çok yakışıyor, iyi... Akşam güneş batarken fışması keyifli... Bunlar çayın faydaları," dedi...

★ Poşet çayın günah olduğunu idda eden bir takım radikal çevreler, evlerindeki poşet çayları göküzyüne atarak durumunu protesto etti....

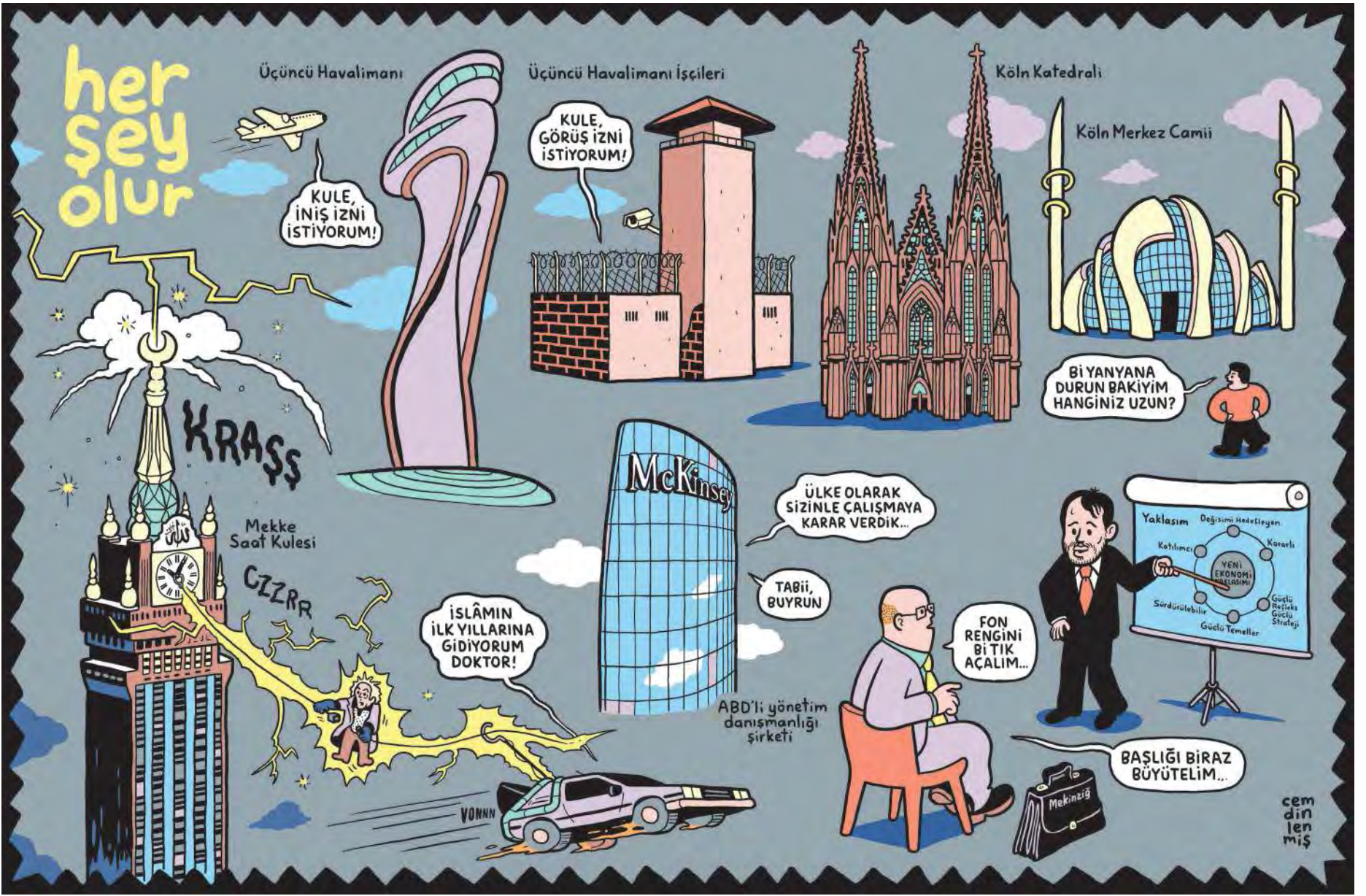
Hikaye: Ajanın Sonu

★ Reynold, vatanî görevini Türkiye'de yapmakta olan bir amerikan ajanıydı... Doğu anadolu, Ege bölge uzmanıydı ve trakçayı çok güzel konuşurdu. Teşkilattaki diğer Türkiye sorumlusu ajanların yanında, bir büyük le en fazla rakıya dayanıklı olan da Oğdu..

Birgün yine aldığı görevi gerçekleştirmek üzere kütahya'ya gitti... Halkı kıskırtacak ve iç savaş çıkaracak, ölü ve yaralı olmasını sağlayacaktı.. Ama işler planladığı gibi gitmedi... Türk vatandaşının ihbarını değerlendiren güvenlik görevlileri helikopterlerle gelip Reynild'i kıskıvrak yakaladı.. Sorgu için merkeze götürdüler.. Reynild kemer tokasında gizlediği Hidroferondipoasetiliyt ile görevlileri bayıltıp kaçmayı başarsada kısa süre sonra bi at çiftliğinde ele geçirilmisti--- Etrafı sarılan Reynild ateşle karşılık verse de, yoğun mermi atışına dayanamayıp yarakarak geri

atesle karışın
yanamayaarak öldü... Kalp masajı yapıldı
döndürülen Reynild'in vücudundan 54 kurşun
8 taş ve 2 vibratör çıktı... Kısa sürede iyileşen
amerikalı ajan yine kasti... Ama çok geçmeden
bi binanın bodrum katında kuşatıldı ve tank
atışlarıyla yeryüzünden imha edildi... Ama
sorunlar daha yeni başlamıştı... Amerika ajanın ce-
sedini istiyordu... Uzun aramalar sonucu ajana ait burun, serçe parmak,
bağırsak (84 cm) bulundu ve bunlar amerikaya kargolandı... Sorun çözü-
dü... Fakat ajan, Türk emniyeti bulmasının diye üstüne plastik patlayıcı
saklamıştı... Bulunan Reynild parçalarındaki 84 cm- bağırsak plastik
patlayıcı doluydu, bu farkedilmedi.. Amerikan ulusal müzesinde sergilen-
mek üzere atom bombalarının yanına konan plastik patlayıcı
bağırsak infilak edince, atom bombaları da patladı ve Amerikan uy-
garlığı, böylelikle sona erdi...

Gitti gidiye

Bi yerden bi şeyler çıksa da hayatımı kurtarsa... Ama neredeee? Her şey bitmiş. Elde avuçta ne varsa yok olmuş. Eskiden ne güzel kitaplarımın arasından, dolaplardan, eski kıyafetlerimin ceplerinden filan para çıkardı. Şimdi bütün paraları bitirdik. Elde avuçta b şey kalmadı.

@kaansezyum

Zaten iklimleri de kaybediyoruz. Akdeniz iklimini kaybediyoruz, Karadeniz iklimini kaybediyoruz... Yerine ne geliyor? Kuraklık... Aynı para gibi hayatı da kaybediyoruz. Buharlaşıma yoluyla su kaybediyoruz, insanlık kaybediyoruz, hayat kaybediyoruz...

Başka ölçekte ülkesel olarak da kaybediyoruz ama kimseye söylemeyein. Herkez bizi kazanan ya da Karteeel bir numaradaki gibi bir numara zannediyor. Ülkede ne varsa satmışız tabii, kendi kağıdımızı bile üretmiyoruz, elalemin eline muhtaç böyle garibo garibo bakıyoruz. Zaten nehirlerin hepsinin üzerine bi şeyler kurup kuruttuk. Göller Bölgesi denen yerde göl kalmadı neredeyse. Burdur Gölü kuruyor. Git bak... Bütün atıkları da göle bağlamışız. Göl tabanında bu zehir birikmiş. Şimdi göl de kuruyor, gölün dibindeki o zehir yüzeye çıktı. Daha da güzeli rüzgarla bu zehir herkese ulaşıyor.

Çok yakında hepimiz kanser oluruz bu kafayla. O zaman sorarız birbirimize "Ne yaptık biz zamanında?" diye... Şimdi gölleri görebiliyoruz, yakında göremeyeceğiz. Olsun, bizi çekemiyorlar deyip geçeriz. Geçeriz ama kurtulmayız. Kendimizi kandıra kandıra nerelere kadar geldik? Buralara kadar geldik. Kandırdık ama kandırılmadık. Tüm dereler kirli, topraklar zehirli, hava termik santralleriyle zehirli, her yer taş ocağı olmuş. Ya bir de Çernobil'in yapımçılarından daha nükleer santral geliyor ülkemize. Hepimize hayırlı olsun.

Ergene Havzası'nda ülke pirincinin yarısı yetiştiriliyor, şimdi o pirinçlerin yetiştigi su da su değil. Kimyasal çorba. Gidin bakın, şu motorları nasıl Ergene'ye inmiş... Kimse bizi kıskanmasın, biz de kimseyi kıskanmayalım...

Çok yakında biyeceğiz. En lüks evlerimizde, binlerce odanın içinde, adını bile söyleyemediğim yiyecekler yerken, bir yandan da kuruyemiş kemirirken, her yer bitmiş, her şey gitmiş olacak. Ben yine o zaman "Kıskanıyorlar" diyeceğim, yerse. Çünkü ben kendimi kandıra kandıra geldim bu günlere. Biraz daha gitsin ne olacak?

Gençler zaten kekomat oldu iyice. Herkes YouTube kanalından boş işler peşinde. Herkes ani bir şekilde

zengin ve ünlü olmak, binlerce kişi tarafından takip edilmek istiyor. Takip edilmek güzel de ne yaparak takip edileceksin? Mesela, sokaktaki insanlara atar yaparak tatsızlık çıkartan insanlar var. Bunu işmiş gibi yapıp bir de videosunu koyuyorlar. Bol bol da izleniyor. Sokakta milletin üzerine koşmalar, dayak yemekler, güzel içerikler yani. Hem ilham kaynağı oluyor gelecek nesile, hem de işinin peşinde...

Yeni nesil nelerden ilham alıyor acaba? Abbovvv. Bak ülkedeki "Trending" videolara, ilhamı olmasa da gazı görebilirsin. Herkes bi şey yapmak istiyor ama nasıl yapacağını bilmiyor artık. Aslında bu kadar yazı okuyabilen insana da bunları yazmamak lazım. Artık az kaldı o insandan. Artık sayı saymayı, eline kalem almayı bilemeyen nefis parlak bir gelecek

geliyor zaten. Dolmakalemi hiç demiyorum, çevremde neredeyse dolmakalem kullanabilen insan kalmadı.

İnsan olarak da farklı değiliz, çevremizi yok ede ede varoluyoruz. Bakalım bizi etkilemezse iyi. Ben etkilemeyeceğimi düşünüyorum. Kendimi de ona inandırdım. Kismetse hiç yabancı dil de öğrenmeyeceğim, böyle gelip böyle gideceğim.

Öptüm.

Merhaba.

Kertenkele'yi anlamıyorum. Yani şöyle anlamıyorum. Bu adam, adam diyeyim ben artık kendisine, düşmanından kurtulmak için kuyruğunu bırakıyor ya, evet bırakıyor, sonra da çıkıyor ya tekrar kuyruğu, bu nasıl bir evrimsel adaptasyondur ki, aslında kendisi için pek de önemli olmayan bir şeyi kastıra kastıra yeniden çıkartıyor, sonra bir düşman daha geliyor, hop onu da bırakıyor. Manyak olmak lazım. Bence zevkine yapıyor. Çünkü kullanışlı bir olay da değil. Kuyruğu bıraktın, o kuyruk tekrar çıkana, uzayana kadar, hiç mi senin başka bir düşmanın olmayacak bu hayatta. Olacak tabii. Bu kuyruk dediğin de öyle zart diye yeniden çıkmıyor ki. Kuyruk çıkana kadar evden mi çıkmayacaksın, hayırdır. Ben böyle bir düşününce saçmalık görmedim. Sen belli ki bu kuyruğu çok önemseyen bir insan değilsin, bunu tekrar çıkarmak ne demek. Koptu mu koptu, gitti mi gitti. Kolun gitti, kolun çıkıyor mu geri, yok çıkıyor, bu kuyruğa verdiğin önem ne. Tamamen artistlik. Ben kertenkele olsam kuyruksuz olmayı tercih ederim zaten. Ne kadar az hacim, o kadar az görünme, o kadar az tehlike. Çok ciddi soruyorum, nedir bu kuyruk sevdası. Bak mesela biz insanlar olaya hayvan erken uyanmışız, kuyruk muyruk yok şimdi bizde. Kim uğraşacak demişiz. Sokumumuz kalmış yadigar. Peki sendeki bu kuyruğa olan aşk ne. Çabucak da terk edebiliyorsun kuyruğunu. Benim mesela kuyruğum olacak, eğer o kuyruğa o önemi vermişsem, benim canımı alırsın, ben o kuyruğu yine bırakmam, yine bırakmam. Ha bırakırsam da arkama bakmam. Anlamıyorum. Kertenkele seni anlamıyorum. Ha güzel, dışarıdan baktığın zaman kuyruğunla gerçekten estetik bir hayvansın. Ama belli ki karakterin zayıf. Adam değilsin kertenkele. Yemin ediyorum adam değilsin. Bugün kuyruğunu bırakan, yarın sana bana neler etmez. Pis.

Bir de bazen böyle biriyle manasız bakışmak var ya, bu da bana çok komik geliyor. Zaten bana her şey çok komik geliyor da, ne bileyim, bu da çok komik geliyor. Hele hele olsun, heleler helesi olsun. Oll-sun. Nedensiz ama. Erkekler bakışma ama. Kız olsa yine hep bi manası oluyor bir şekilde de erkekler bakışma çok komik. Bayağı dayı, bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Bakmayayım diyorum, bir bakıyorum, bakıyorum. Bugün yine oldu mesela. Kuzguncuk'ta çaycıda oturuyordum öyle. Uzaklarda bir adam, sakalı da nasıl siyah, nasıl gür. Bakım bakıyor bana. Rahatsız olduğumdan değil ha. İlginç geliyor bana. Manasız bir bakış bu. Gerçekten benden herhangi bir şey istediği için bakmıyor bence. Öyle baksa ben anlarım. Boş bakıyor. Bir şey bakma ihtiyacı duyuyor, o anda da beni gözüne kestirmiş. Ben olmasam başka bir şeye bakacak. Ama mutlaka bir şeye bakacak yani. O bana bakıyor ya, ben de ona bakıyorum. Aslında ben ona bakmıyorum. Bana bakıyor mu hala, yoksa bakmıyor mu derken, bir bakıyorum, ben de ona bakıyorum. Böyle birbirimize bak ha bak, yemin ediyorum dakikalar geçiyor. Öyle ilginç bir durum ki bu. Bu bakışmadan çok net bir şekilde ikimiz de rahatsız değiliz. Birbirimizi anlıyoruz o anlarda. Bence size de oluyordur böyle bakışmalar. Sadece bana oluyorsa sorgulayayım biraz kendimi diyeceğim ama bence size de oluyor. Oluyor da oluyor, oluyor da oluyor. Oluyor işte, banane. Olsun yani lütfen. Gerçekten. Sonra ben burada üzölmek hiç istemiyorum. Hiç ama.

Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. Dedim "söyle bebişim". "Bebişim mi, bebişim mi diyosun lan sen bana" dedi. "Evet bebişim diyorum, nolucak" dedim. "O değil de lise zamanlarımda kankalarım vardı Abdullah ve Muhittin diye" dedi. "Ee" dedim. "İnanılmaz küfürbazlardı, Abdullah zaten seks de yapan bir insandı, sürekli yattığı kızları anlatırdı, Muhittin de onun yancısıydı" dedi. "Ee" dedim. "Böyle sürekli küfür ediyorlardı, böyle sürekli cinsellik hakkında konuşuyorlardı, sonra birgün ben de onlara ayak uydurayım dedim, yürüyorduk öyle okuldan dönerken eve doğru, yoldayken öyle, yine Abdullah bir kızla mi sevişçekmiş neymiş, ondan bahsetti, ben de o anda öyle bir yorumda bulundum" dedi. "Nasıl bir yorum ki" dedim. "Hoş olmayan bir yorumdu, sonuçta acemilik oluyor bi insanda" dedi. "Haklısın" dedim. "Ee" dedim. "Ne bileyim abi, ortamda bi anda bi soğukluk oldu, özellikle Muhittin beni yerencesine eleştirdi, hatta biraz da tiksindi benden, bunu da belli etti, anlamadım yemin ediyorum" dedi. "Bu işler böyledir" dedim. "Öyle galiba" dedi. "Aslında ne söylediğimin de pek bir önemi yoktu, ve aslında gerçekten iğrenç bir şey de söylemiş olabilirim, ama tölare edebilirlerdi, arkadaşlar bu günler için değil midir, s.keyim böyle işi" dedi. "Sen ne yaptın peki" dedim. "Ne yapıcım, eğdim başımı, kabullendim tüm söylenenleri" dedi. "Ama şimdiki aklım olsa hepsinin anasını s.kiyim" dedi. "Haah, şöyle, biraz da dişlerini göstereceksin şu hayatta, kimsenin seni ezmesine izin vermiyeceksin" dedim. "Öyle de işte, insan da yaşaya yaşaya öğreniyor" dedi. "Öyle valla" dedim. "Gidiyim mi ben" dedi. "Git istiyorsan" dedim. "Gidiyorum ben o zaman" dedi. Gitti. Sustum. Biraz duvara baktım. Biraz da duvara baka baka sustum. Sonra da koltuğa baktım. Sustum.

Hoşça kal.

Furkan Özçoban

"İlaheyya"
5 Ekim Cuma / **Koşuyolu Apartman Sahne** / Saat: 20.30 / bilgi: 0216 339 93 39
6 Ekim Cumartesi / **Kadıköy Bahane** / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49
11 Ekim Perşembe / **BKM Mutfak Çarşı** / Saat: 20.00 / bilgi: 0212 327 72 00
12 Ekim Cuma / **Adana Bulls Eye Sports** / Saat: 21.00 / bilgi: 0538 694 43 70
13 Ekim Cumartesi / **Hatay Antakya Meclis Kültür Merkezi** / Saat: 20.00 / bilgi: 0530 372 94 92
14 Ekim Pazar / **Hatay Vivaldi Vip** / Saat: 20.00 / bilgi: 0530 372 94 92

Bizi damat yaktı

Benim gözüm başından
beri hiç tutmamıştı.

Boru değil kızımızı, üzerine titrediğimiz çiçeğimizi bildiğin kılı millî bir adam almış götürmüş, Yunus olsa ne yazar, insanın içi titiyor bir kere. Ben bizim biricik kızımız Türkân'ı, yememiş yedirmiş, giymemiş giydirmişim. Aha şu üzerimdeki ceket, ben bunu bak kızım gelinlik yaşa gelmiş, evlenmiş de gitmiş hâlâ giyerim, hiç yüksünmem de benim biricik Türkân'ım bir çift ayakkabıyla, bir paltoyla koca yıl geçirecek mümkün mü?

Anlayacağınız, dünya iyisi de olsa bizim damadı tutacağım yoktu. Sen kalk, benim gül gibi kızımı al İstanbulla götür. Tamam ben de okula gönderirdim ama bu başka. Şimdi öyle her hafta sonu bilemedin iki haftada bir kalkıp kasabaya gelmeyecek. Artık bekle ki bayram olsun, bekle ki o bayram da sahil yerine gidilmeyecek ayaza denk gelsin de kızımızı görelim.

Ağzı da kalabalık bir adam, her şeyi biliyor maşallah. E o kadar gitmiş Amerikalarda, İngilterelerde okumuş, hâliyle bizim gibi kasaba esnafından çok bilecek, biz de dinliyoruz. Anlamıyoruz ya, anlamadığımız için daha da doğru geliyor. Bir yandan da ne anlatırsa anlatsın, benim aklım Türkân'da, Türkân'a iyi bakıyor mu, Türkân ne durumda, rahatı keyfi yerinde mi?

Bir zaman sonra bizim iş sarpa sardı. Kredileri çeviremez olduk. Yanımda dört oğlan çalışıyor maaşlarını zar zor verir oldum. Sigorta borcu da birikti. Yapılandırıyoruz falan ama hesabımız iyice şaştı. Atölyede işler azaldı, eskisi gibi İstanbul'a iş yapamıyoruz, olur a komşu esnafın işi düşerse siftah atıyor, imalat için hammadde getiren pazarlamacıyı çayını içirip gönderiyorum.

Kara kara düşünürken bizim damat geldi aklıma. Neticede koca şirketlere danışmanlık yapıyor, bizim işler ekonomiden sayılır mı bilemem ama belki bir faydası olur dedim. Bir akşam hanıma çıtlattım, ne zaman geliyor bizim kızla damat diye.

"Niye?" dedi topal İhsan'ın kurnazı, hemen anladı bir derdimin olduğunu. Bilir çünkü; özlesem de belli etmem, lafını açmam. "Gelsinler de bir hele," dedim, "Şu bizim damada soracaklarımız var."

Kıs kıs güldü kuzinenin ateşindeki odunları eşelerken. Anladı işlerin yoluna gitmediğini ki zaten nasıl anlamasın, kaç zamandır yarı para bırakıyorum eve pazar parası diye, o da taze fasulyenin kıymasını hepten kesti, biber dolmasına da anca koklatır oldu.

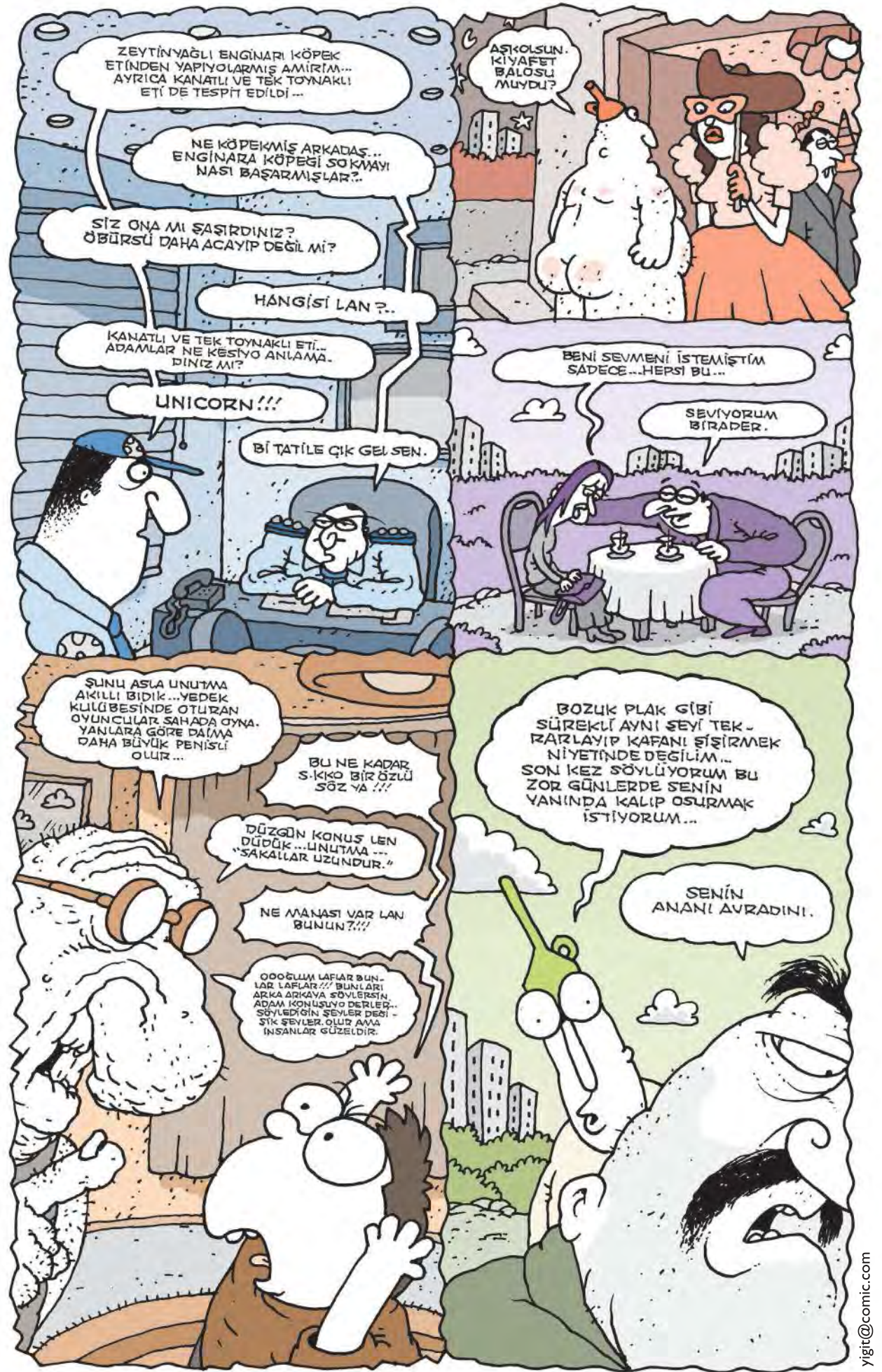
Damat ondan yardım istememi beklermişçesine ertesi hafta kapıda bitti. Meğer hanım arar, işlerin durumundan da bahsedermiş de damat çekinmiş gelip yardım etmeye ben istemeden.

Neyse damat geldi, ilk gün iş konuşmadık, kızımın hasret giderdik. Ertesi gün atölyeye gittik. Dükkanın önünde çayımızı içerken istemeye istemeye işlerin pek iyi gitmediğini anlattım. "Tabii," dedim, "Sen büyük şirketlere yol yordam gösteriyorsun, biz sana hafif kalırız."

"Olur mu öyle şey Baba," dedi. Hiç de alışmadım şu yılışkın bana baba demesine ya, ses etmedim. "Ben dedi senin work flow'una bir bakayım, burası çok önemli. Payp layn'ı nasıl yönetiyorsun, liid cenereysin, follovap prosedürleri nasıl, bak burası da çok önemli belki bir siarem lazım. Sana yapısal bir şey öneririm sonra."

Damat bir hafta bizim işi inceledi. Benim eski müşterilerle konuştu falan. Sonra "Baba," dedi, "bir toplantı yapalım." Hayatımda toplantıya girmemişim, nasıl olur bilmiyorum. Lan meğer bizim bildiğimiz konuşmamış, ben de filmlerde falan görüp herkes dosyalarla geliyor falan sanıyordum da getirecek dosyam yok diye kara kara düşünüyordum.

Bizim bu allah günah yazmasın nursuz damat çıkardı kâğıtları başladı anlatmaya. CNC tezgahını derhal satacakmışız, onu yarı fiyatına almaya hazır alıcı varmış. Dükkândaki kalan

demiri falan da yarı fiyatına alacak başka bir alıcı daha bulmuş. Çalışanları da bir punduna getirip tutanak falan tutturup "iş savsakladıkları ve insan ilişkilerindeki yetersizlikleri" gerekçesiyle kovacakmışım. Böylece kıdem ve ihbar tazminatı ödememe gerek kalmayacakmış. Artık tornacının insan ilişkilerindeki yetersizliği neyse. Dükkan da, emlakçılarla konuşmuş, bu aralar piyasa sıkışmış ama en kısa zamanda yine yarı fiyatına okutabilirmiş. Elimize geçen parayla bütün borçları kapatmışız, artanı da bizim damat borsada falan bizim için değerlendirmiş.

"Damat," dedim, "Sen bu büyük şirketlere falan da böyle mi

danışmanlık yapıyorsun?"

"Evet babacığım," dedi, "Şirketler ne ki, artık bizim şirket devletlere bile danışmanlık yapıyor, yol gösteriyor."

Damat böbürlene böbürlene anlatmaya devam ederken bardağımda kalan çayı içtim, hafifçe arkama doğru dönüp nicedir kullanmadığımız budaklı meşe odununu aldım. Damat beni elinde odunla görünce hâlâ böbür böbür konuşuyordu ama odunu görünce yandan değil de belden almayı tercih ederek o da yanına döndü. Ben damadın sırtına sopayı indirdikçe damadın ağzından burnundan yapısal yapısal reform çıktı. Çok yapısal dövdüm damadı.

Yattığım yerden pazar gününe bakıyorum. Benden beklenmeyecek bir saatte uyandım, eğer bilincim yerinde yatakta yatmaya devam ettiğim anlaşılırsa bebeğim

bunu birlikte yaşayacağımız

pazar gününden çalınan bir zaman olarak düşünebilir. Zaman Polisi: Pazar Günü. Yaşama hırsı olanı olmayandan ayıran dev bir elek gibi pazar günü. İnsanlığın soyunu devam ettirecek olanlar pazar sabahı üzerlerindeki yorganı yiyerek gerekli ilk besini alıyor ve içgüdüsel olarak kahvaltı / festival / sergi yönüne doğru kanat çırpma başlıyorlar. Bu gözlerini dünyaya yeni açmış varlıklar festivalin yönünü nasıl tayin ediyor? Bilemiyoruz. Omuzlarına bağladığı beyaz svitsört evrimsel bir savunma mekanizması mı, yoksa yüce bir yaratıcının ona taktığı güzellik tacı mı? Bilemiyoruz.

Oysa pazar günü uyandıktan sonra yatağın içinde yuvarlanarak düşünme, plan ve hesap

yapma süreci vardır. Hayatımla ilgili çoğu kaliteli kararımı pazar günü yatakta uyanık yatarken verdim: Bilgisayar alımı, işten istifa, salondaki halının evden atılması, çalışma odasındaki halının evden atılması, evdeki halıların evden komple olarak atılması, ve daha nice isabetli kararlar. Özellikle işten istifa ettikten ve evdeki bütün halıları attıktan sonra çok büyük bir rahatlama yaşamıştım. O zaman bunu ailemin bana dayattığı protestan değerleri inkar etmeye cesaret ettiğim için yaşadığım özgürleşme ve rahatlama olarak düşünmüştüm. Yıllar sonra alerji doktoruna gittiğimde toza büyük alerjim olduğu

ve halıların benim düşmanım olduğu ortaya çıkmıştı. Ev halı doluydu, iş yerinin de yerleri halıflex kaplıydı. Çılgın ya da özgür değilmişim, vücudum alerjikmiş, bilinçaltım bizi halısız bir yere götürmeye çalışıyormuş. Anneme neler dedim, "her yere halı olsun istiyorsunuz, her yer aynı olsun istiyorsunuz, benim evimi de kendi evinize benzetmeye, beni de kendinize benzetmeye çalışıyorsunuz" dedim. İş yerinde patronlara "vizyonsuzsunuz, garanticisiniz,

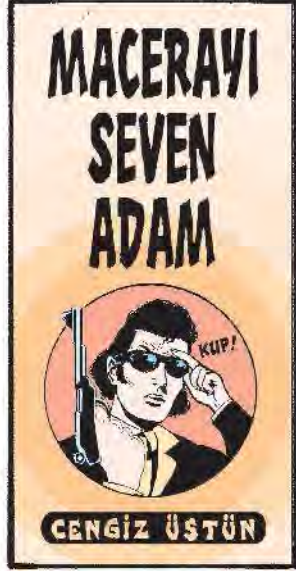
post-modernizmin artıklarısınız, şakalarınız komik değil" dedim. Söyleneni geri almak imkansız, özür dilemek anlamsız. Ama halıdan uzak durmaya başladığımdan beri bebek gibi nefes alıyorum.

Geçmişte söylenen acı sözleri düşünürken irkilmiş, amatör bir tiyatro oyuncusu gibi hareketler yapmış olmalıyım. Salonda oturan bebeğim bu hareketleri algılamış olmalı. Ya da belki de kalktığından beri nefes almadan, kırıdamadan yatağın başucunda uyanmamı bekliyordu. Kafamı çevirmemle göz göze gelmemiz bir oldu. Göz temasını kesmeden, ses çıkartmadan, sadece dudaklarını oynatarak "BİENAL" dedi.

Neden böyle yapıyor? Bilemiyoruz. "Bienalin başlamasına daha var, contemporary yi mi diyorsun? Contemporary sergisine mi gideceğiz?" Dedim. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve sertçe "HER NE S.KİMSE, KİMSE UKALA ÇOCUKLARI SEVMEZ. KALKAKSIN, GİYİNECEKSİN. ŞİMDİ!" diye fısıldadı. Fısıldayarak bağırarak mümkün müydü? Görünüşe göre evet.

Vücudumu kaldırdım, vücudumu giydirdim. Özellikle biraz kötü giydirdim ki götü kalkmasın, aşağılık hissetsin. Herkes gücü yettiğine vuruyordu.

"kendimi
durduracak
değilim"

Fırat Budacı

bir boşluktan geçirmesi (tanışma) ve bu yeni dünyada kendi kimliğini en baştan inşa etmesi gerekiyor. Bu aşamada en büyük sorun alkol seviyesi. Alkol, yeniden inşa çalışmalarında insanın gereksiz bir hareketlilik (sallanması gittikçe artan el-kol, hiç kesilmeyen yılışık bir gülümseme vb.) kazanmasına yol açabiliyor. Kopçaların açılması için masal dünyasındaki gibi bir iki kelimeden oluşan sihirli sözcükler falan yok. O yüzden kişiye özel sihirli sözcüklere denk gelinceye kadar sürekli konuşmak gerekiyor.

Üç kişilik bir erkek grubundan kopup gelen bir çocuğu izliyorum. Kopup Gelen, gayet iyi başladı; ortamdaki yüksek sesli müzikten faydalanıp (işletmelerin bir kıyağı) "dudak-kulak" tekniğiyle konuşarak Kopçalı'yı güldürmeyi başarıyor. Ama işi biraz zor. Kulağa yaklaşılabilmek için Kopçalı'nın neşesini sürekli beslemek zorunda. İşte bütün zorluk bu aşamada yaşanıyor; çünkü her gülüş bir finaldir ve son gülüşün arkasından her seferinde yeni bir kurgu yaratabilmek de her kopup gelenin harcı değildir. Vakit geçtikçe dudak-kulak ilişkisi zayıflıyor. Üstelik sevişmek konusunda kararsız Kopçalı'nın yanında, yeryüzünde hiç sevişilmesin isteyen ve sürekli "Hadi gidelim!" demeyi kendine görev edinmiş asık suratlı bir arkadaşı var. Asık surat, gittikçe şiddetini ("Hadi gidelim!") arttırıyor. Kopup Gelen, yaşanan boşluğu kafasıyla ritim tutarak doldurmaya çalışıyor. Ama nafiye, kulakları beslenmeyen Kopçalılar bir süre sonra asık suratlara teslim olur. "Gidiyor musunuz?" diyor Kopup Gelen. Yüzüne "maalesef" anlamında bir hüznün katarak kafasını sallıyor Kopçalı. Kopup Gelen, son bir dudak-kulak ilişkisi kuruyor. Değişen bir şey olmuyor. Kulaklar, yanında asık bir suratla ortamı terk ediyor. Dudaklar yalnız kalıyor. Kulaksız kalan dudaklar, bir süre müzik ve ritim eşliğinde etrafına bakındıktan sonra bira şişesiyle öpüşe öpüşe arkadaşlarının yanına dönüyor:

KOPÇALILAR

Kısa bir bakışı, dev bir sevişmenin girişi olarak algılayan sarhoş erkeğin işi zor. Bir an göz göze gelinen bir kadının bir iki saat sonra kopçasına uzanabilmek, anlatıldığı kadar sık rastlanan bir hamle değil. Çünkü sarhoş erkeğin saatler geçtikçe büyüyen ve sonunda dev bir cüsseye ulaşan umudunu, yine saatler geçtikçe küçülen minicik

- Noldu lan?

- Abi kız kalacaktı da, yanındaki uyuz kız var ya, o arıza çıkardı...

Çatı katındaki bu mekâna merdivenden yeni adamlar çıkıyor. Önce kafaları sonra aşama aşama tüm vücutları görünüyor. Mekan, yeni evlatlarını doğuruyor. Çok ciddiler. Geliyorlar! Taze umutlar ve dipdiri bakışlarla geliyorlar. Gözleri çıkmak çıkmak! Hollywood'un hiç düşünmeden ağır çekimde göstermeye gönüllü olacağı adamlar bunlar. Merdivenden çıkışları (doğumları) sanki saatler sürüyor. Ülkemizde, dünyayı etrafında döndüren özgüvenli bakışlarıyla sevişmeye hazır bu kadar çok erkek olması bir gurur vesilesi. Bu taze canlar, alkolün henüz bir anlam kaybına yol açmadığı keskin gözleriyle etrafı süzüp muhtemel sevişmeleri kolaçan ediyorlar. Dipdiri ve özgüvenli bakışları, ortamdaki kızların yüzünden sekerek, dünyanın çok uzak diyarlarındaki barlarda oturan kızlara bile yetecek kadar güçlü. O an biri ayağa kalkıp, "Yiğitlerim, Kopçalılar şu tarafa gittiler!" diye yol gösterse, zor zapt ettikleri sağrıları terlemiş doru atlarını, o tarafa doğru dörtlüyle sürmeye hazırlar.

Yeni gelen Atlılar biralarını alıp mekanın stratejik noktalarında pozisyon alıyorlar. Kısa bir süre içinde de, sağrılarındaki ter kuruyarak ortamdaki diğer erkekler gibi sıradanlaşıyorlar. Artık beğenilerin silikleştiği, hedeflerin elde kalana odaklandığı saatlere yaklaşıyoruz. Merdivenden, alkol seviyesi ağız hizasına ulaştığı için alt kattaki tualete giden bir Pişman çıkıyor. Gözleri kıpkırmızı. Artık kırmızı gözlerle (pornografik) bakacak kopçalılara. Vakit ilerledikçe merdivenden doğan erkek sayısı artmasına karşın, ortamdaki kopçalı sayısı gittikçe azalıyor. Barın bu değişen dengesi, ortamda kalan kopçaların aldığı bakış sayısını artırıyor (kopçalı başına en az 5 bakış). Bir an için erkek gözünün baktığı yeri aydınlatmış düşünsek, ortamda kalan kopçaların her biri bir projektör şiddetinde parlayabilir. Tam bu anda merdivenden yeni bir ışık doğuyor. Bütün erkek gözleri ona dönüyor. (Diğer bütün kızlar söniyor.) Artık herkes tek ve mutlak olan bu ışık kaynağına bakıyor. Reklamlarda erkekleri direğe çarptıran ve bu çarpışmadan memnun kaldığı için saçları daha bir şevkle yayılan kadınlara benziyor bu yenidoğan. Yanında, bu tür bir canlılığın refakatçisi olmanın gururu ve sıkıntısını aynı anda yaşayan bir adam var. Duvar kenarındaki bir masaya

oturuyorlar. Konumu gereği sürekli bakabilen şanslılar, arkadaşlarından aldıkları sinyalle ("Şimdi bak!") kısa bir an dönüp bakabilen talihsizler, tualete giderken yanından geçiş süresini fırsat bilenler, aynı hızda oldukları için göz kaslarını ağrıncaya kadar zorlayan inatçılar, hepsi ona bakıyor. Bu toplu röntgen beş dakika kadar yüksek dozda devam ettikten sonra, yavaş yavaş insani boyutlara geri dönüyor. İlk şokun ardından (özellikle onun ulaşılmaz olduğunu çabuk kavrayanların desteğiyle) diğer kopçalılar yeniden bakış almaya ve yükselen voltaja titre de olsa hafif bir ışık yaymaya başlıyorlar.

Kopup Gelen'e bakıyor Yenidoğan! Kendisine bakan bunca erkeğin arasında, üstelik yanında bir adam varken Kopup Gelen'e bakması bir mucize. Bu bakışın ardından bir anda değişiyor Kopup Gelen. Kopup Gelen'in bünyesinde duruma göre öne sürdüğü bir sürü (komik, işini bilen, asi, uyumlu, kaygılı, kaygısız, ukala, alçakgönüllü...) Kopup Gelen yaşıyor. Şimdiki, isteksiz ve küçümseyen bakışlarla etrafı süzen "ermiş bir Kopup Gelen". Hayatla ilgili, bu mekana fazla gelen bir tecrübeye sahipmişcesine kısıyor gözlerini. Bütün hareketleri, sanki onu izleyen bir kamera varmış gibi kasıtlı ve ölçülü. (Karşı cinsten bakış alan erkeklerin ufak kasılmaları birleştirilse ülkenin tüm enerji ihtiyacı karşılanabilir.) Bakışları, etrafı süzerken bu güzel kıza tesadüfen denk gelmekten, kısa süreli sabitlenmelere ve sonra da 10-15 saniye kesintisiz bakmalara dönüşüyor. Tam

bu sırada, bu güzel kızın yanındaki erkeğin de kendisine baktığını görüyor. Erkek, Kopup Gelen'e "noluyo bilader" anlamında göz kırıyor. Kızdan aldığı bakışla oluşturduğu nefis görüntü, bu tehditkar bakış sonrası bir anda dağılıyor. Kopup Gelen, derhal başka tarafa bakıp "kaygılı Kopup Gelen"e geçiş yapıyor.

Artık dağılma vakti. Mekan yavaş yavaş boşalıyor. Erkekler, gruplar halinde evlerine dönerken yol üstü lezzet duraklarında işkembeler, midyeler ve kokoreçlerle (sızma öncesi) son danslarını edecekler. Kopup Gelen, arkadaşlarıyla birlikte mekandan ayrılmadan önce, yoğun bakışmalar yüzünden sürekli ertelediği ihtiyacını gidermek üzere tualete uğruyor. Ellerini yıkadıktan sonra aynada kendine bakıyor. Bu yeni yansıma "ukala Kopup Gelen"e ait. Aynaya bakmaya devam ederken, sanki kendini izleyen bir kamera varmış gibi repliğini savuruyor: "Yanında o herif olmayacaktı var ya..."

Çarpışma İpek & Burak

Yazan: G. Z. OKY

ÖMER GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Bir plak gibi dönüyor gökte mavilik"

Edip Cansever

İKİNDİ

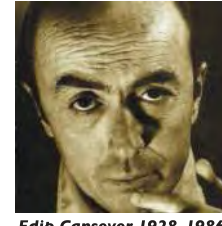
Güneşe yatmış iki köpek. İkinci güneşinde caddede. Hayret. (Antalya) Sonbahar'ın ilk resmi işte. Demek buralara da gelmiş. Güz. En son nesil bir roman şarkısıyla geçen o fayton. Köpekler yattıkları yerden kafalarını doğrultup şöyle bir bakıyorlar. Hepsi o. Gündüz böyle; bu kadar. Ama gece geçerse; havlaya havlaya ardından az biraz koşturup sonra vazifesini hakkıyla yapmış bir görevli edası üstlerinde, sakın sakın dönüp aynı yere tekrar yatıyorlar.

AKŞAM

Altı, ya var ya yok. Henüz. Güneş neredeyse dağların ucuna değdi degecek. (batmak bilmezdi) Yaz bitmiş. Meğer. Falezleri aslan yelesi rengine boyayan güneş. Deniz kararıyor. Telefonla konuşan adam: "kapanan simitçiyi geçiyorsun" diyor yüksek sesle. (Yol tarif ediyor) "Kapanan simitçi" yi birkaç kere tekrar edince gayri ihtiyari, şöyle kısa bir dönüp bakıyor, gün batımının efsunlu/uykulu girdabına kapılmış o iki amca. (ben de bakıyorum) Bankta oturuyorlar.

Yangın seyrederek gibi seyrediyoruz güneşi. "Batarken ufuktan bir akşam güneşi" "Batan güneş beni de al" İlki Orhan Gencebay'ın, Ferdi Tayfur'un diğeri. Sabah, öğle, ikinci güneşlerine yazılmış şarkı görmedim. Bütün şarkılarımız ona: Batan Güneş'e. ("batan gün kana benziyor/ yaralı cana benziyor" o da büyük bestekârimiz Sadettin Kaynak'ın) GECE

Alacakaranlığın içinde uçuşan palmyeler. Perdelerde gölgeleri. Fırtına beklentisi. Tıkırtılar, tangurtular... Hiçbir zaman seyretmeyeceğim filmler: Dvd'leri yani onların. Elimde hepsi. Bakıyorum. O çılgın dvd zamanlarında almıştım. Çok fazla alırdım. Çok ama... Onlardan da alırdım işte, her gidişimde; birkaç tane de onlardan. Kötü film de severim; ama o çeşit dahi değil bu söz ettiklerim; çok çok daha fazlası. Sırf afişleriyle bile içimi bulandırmayı beceren, resimli taraflarına rastlarsam çok hızla geçip hemen destenin altına atıverdiğim cinsten filmler. Niye alırdım? Bir tür oburluk işte. Bir şey mi kaçıyorum. Merak. Ya çok ilginç bir yanı varsa o derece aşırı bayağılığın. Dururlardı öyle rafta. Bu sonbahar başlangıcı gecelerinde onlara bile muhtaç oldum. Bir tanesinin yarısını seyrettim. Karnım ağrıyor. Herneyse. Onlardan değil de bir

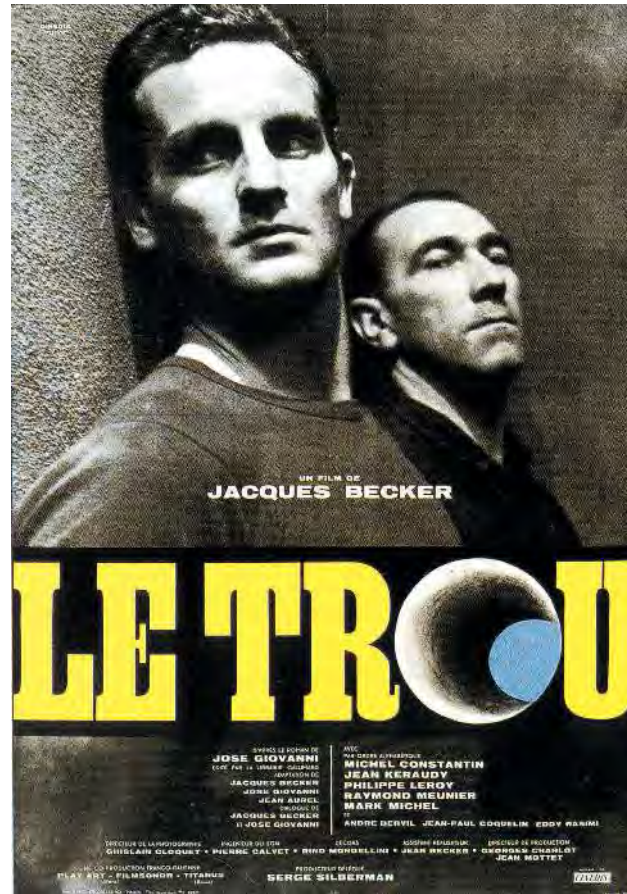
Edip Cansever 1928-1986

başka filminden söz edeceğim bitirirken. Tekrar tekrar, döne döne seyrettiğim bir başyapıt. Bir şaheser. Onu da yeniden seyrettim bu ara. "Le Trou" adı. (Delik: argoda hapishane anlamına geliyor) Bir hapishane filmi. 1960 yapımı. Aslında hapishane filmi sevmem.

Ama bu bambaşka. Gerçek bir kaçış hikâyesinin romanından uyarlanmış. Hücrenin beton tabanından bir delik açarak kaçmaya çalışan beş mahkum. Onlar, o betonu delmeye çalışırken, biz de onlarla birlikte daha önce misli görülmemiş bir ölçüde gerilelim diye bir sürü ince hile yapmış film. Kolayca özdeşleşebilelim diye onlarla; son derece masum, delikanlı, dürüst, efendi, birer ahlak abidesi... Hepsi. Öyle çizilmişler. Filmin hiçbir yerinde suçlarına dair tek bir söz dahi edilmiyor. (duyarsak bozulur illüzyon-meğer birini 30 yerinden...) Azizler toplantısı var sanki o hücrede. Evliyalara Allahım ne tatlı insanlar." Biz dışarıdakiler adam mıyız allaşkına" Gibisinden düşünceler uyandırmıyor değil zihninizde. İnsan acele bir mahkum

Jacques Becker 1906-0960

bulup bağrına basmak, canını malını, namusunu falan ona teslim etmek istiyor. Dışarıdakilerden olduğunuz için bir tür suçluluk da duymuyor değilsiniz. İyi ki de öyle yapmış ama yönetmen Jacques Becker (filmin montajı sırasında vefat etmiş-nur içinde yatsın-) Yüreğiniz ağzınızda, siz de onlardan biriymişsiniz gibi diken üzerinde seyrediyorsunuz. Olan biten sizin de başınıza gelmiş gibi bir şey oluyor. Basbaya. Fransız "Kara Film/Film Noir" türünün yine çok çok sevdiğim ustası Melville (Jean Pierre) "Şimdiye kadar yapılmış en iyi Fransız filmi" demiş "Le Trou" için. Büyük laf. Haklı gibi ama. Yine çok bayıldığım, büyük yazar Jean Genet'de çok çok

beğenmiş.

(Mahkumlardan biri: "Roland" karakterini oynayan Jean Keraudy defalarca kaçmayı denemiş eski bir mahkum. Bu denemelerinden birinde iki parmağını kaybetmiş--görüyoruz kimi sahnelerde-) Ama son cümle; sinema tarihine geçmiş o son cümle: "Zavallı Gaspard" Büyük bir ahlak dersi. Unutulmaz... Görün bence.

"Sonbahar" Claude Monet 1840-1926

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

müdevim akşamcılardan

çift uskur hulusi reis

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

Apartmanda kuvvetli var.

BARBAROS=ALTUŞ

Doktor fantezisi yaparken SSK hastanesindeymiş gibi düşünmek

Eylül'e gün verdiler diyip uyudu ayı...

SENİNLE YÜZ YÜZE KONUŞACAK CESARETİM YOK O YÜZDEN BAZI ŞEYLERİ TELEFONDA SÖYLEMEK İSTEDİM SEVİLMEDİĞİNİ DİNLİYÖ MÜSÜN?

SENCE.

İLK BULUŞMAYA HEYGOANLIRIM DİYE ARKADAŞIMLA GELDİM. SENİN İÇİN Bİ MAHSURU OLUR MU?

Yoo!

BUGÜN DIŞARDA YEMEK İSTİYORUM.

NİYE BAŞIRIYOSUN KIZIM DIŞARDA YİYÖ SUN İŞTE.

DAHA KENDİSİNE SÖYLEDİM AMA AYRILMA CAĞIMI...

SENİN BAKTIĞIN BENİM GÖRDÜĞÜM...

BİZİMİKİLER ÇOK BEBEK İSTİYODU YA. ŞÜKRÜLER OLSUN ULTRA. SONDA KIZ GÖZÜKMÜŞ...

OFF DOLAR GİBİ OLMUŞ.

İLK O YAZDA DİYE BEAŞHESERİM DİKTİĞİME...

Telefonunuzun ekranını sürekli esip kapamamız pilden yiyö... Bunlar da düvizle geldiği için şu zamanda ilk siz yazın.

O KADAR BESLE BÜYÜT SONRA ADAMIN BİRİ GEL. SİN ALSIN. HAK MI BU?

ABİ HAKKINI HELAL ET!

Belediyelerin gözünden fakirlerin ihtiyacı.

Bu...

Ve bu.

BUGÜN İŞİ BIRAKTIIM!

...DİYİP NASIL MUTLU OLABİLİYOLAR YA.

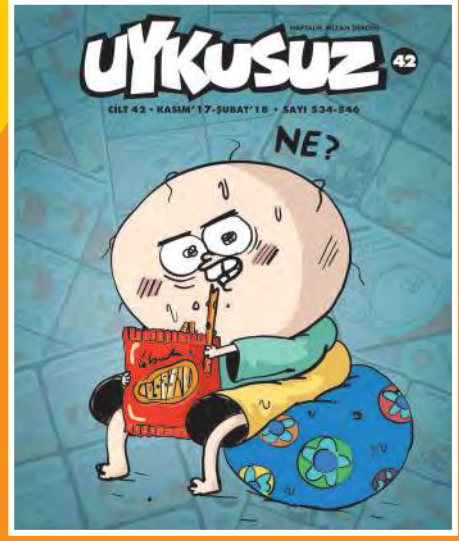
NE BİLİYİM, HİÇ KOMİK DE DEĞİL

GAZETE BAYİLERİNDE, MARKETLERDE, TÜM TÜRKİYE'DE

ÇIKTI!

UYKUSUZ CİLT 42 YAKINDA!

Daha fazla ürün için www.uykusuzdukkkan.com.tr

UYKUSUZ dükkan

Haftalık Mizah Dergisi | 4 EKİM 2018 | Sayı: 579
Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımesit Mah. Asmalımesit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 - ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 320 TL Yurtdışı: www.interdictum.de adresinde
IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

